

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 7Co/236/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4115201702
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Madarászová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2019:4115201702.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eriky Madarászovej a členiek senátu JUDr. Sidónie Sládečkovej a JUDr. Lenky Halmešovej v spore žalobcu: O. D., nar. XX.XX.XXXX, bytom: D. XXXXX/XX, XXX XX I., zastúpený Mgr. Peter Mesároš, advokát so sídlom Bottova 34, 949 01 Nitra proti žalovanému: GEODIS TRANS SLOVAKIA s.r.o., sídlo: Bratislavská 15, 949 01 Nitra, IČO: 36 263 044, zast.: JÁNSKÝ & PARTNERS s.r.o., advokátska kancelária so sídlom: Štúrova 13, 949 01 Nitra, o zaplatenie 477,15 eur s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Nitra č. k. 19C/43/2015- 103 zo dňa 2. júna 2018, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi priznáva voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1.1 Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zaviazal žalovaného zaplatiť žalobcovi sumu 477,15 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5,50 % p. a. zo sumy 22,71 eur od 01.06.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50 % p. a. zo sumy 12,65 eur od 01.07.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50 % p. a. zo sumy 90,67 eur od 01.09.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50 % p. a. zo sumy 35,67 eur od 01.10.2013 do zaplatenia, vo výške 5,50 % p. a. zo sumy 13,59 eur od 01.11.2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 13,59 eur od 01.12.2013 do zaplatenia, vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 13,50 eur od 01.01.2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 66,76 eur od 01.02.2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 187,66 eur od 01.03.2014 do zaplatenia, vo výške 5,25 % p. a. zo sumy 20,35 eur od 01.05.2014 do zaplatenia. Žalovanému priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100%. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil ustanoveniami § 145 ods. 1, § 20 ods. 1,2, § 118 ods.2, § 130 ods. 5, § 131 ods. 1, 3, § 15, čl. 2 Zákonníka práce, § § 37 ods. 1, § 39, § 41a ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 5 ods. 1,2, 4,5, § 4 ods. 1 zákona č. 283/2002 Z.z. o cestovných náhradách. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že medzi žalobcom a žalovaným vznikol pracovný pomer na základe Pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2013 na pozícii vodiča MKD. Žalobcovi vznikol nárok na cestovné náhrady, o ktorých výške za jednotlivé mesiace trvania pracovného pomeru predložil žalobca prehľad, pričom žalovaný výšku cestovných náhrad (položka "spolu") nerozporoval, a to ani pri zmene dôvodov procesnej obrany. Súd teda výšku cestovných náhrad nepovažoval medzi stranami za spornú a zaoberal sa len oprávnenosťou krátenia cestovných náhrad. Súd poukázal na to, že pri počiatočnej procesnej obrane, žalovaný poukazoval na Dohodu o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013, podľa ktorej bol oprávnený vykonávať žalobcovi ako zamestnancovi zrážky zo mzdy "za prekročenie limitu telefónnych hovorov na základe fakturácie spoločnosťou Slovak Telekom, a.s. a spoločnosťou Bouygues Telecom nad sumu 20 EUR." V odpore proti platobnému rozkazu poukázal na komunikáciu so žalobcom v rámci predsúdnych rokovaní, pričom argumentoval, že k zrážkam došlo z dôvodu neoprávnených súkromných hovorov žalobcu, čo vyplýva z výpisov čísiel, na ktoré mal žalobca volať bez právneho dôvodu. Zároveň

žalobca poukázal na odovzdávacie protokoly (na č. I. 42 - 56), podľa ktorých žalobca potvrdil prevzatie mobilného telefónu, z ktorého sa mali hovory realizovať.

1.2 Súd prvej inštancie sa najskôr zaoberal platnosťou Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013 a vyhodnotil ju ako neplatnú z dôvodu, že dohoda je neurčitá, a teda nemá náležitosti platného právneho úkonu. V dohode absentuje údaj o konkrétnom telefónnom čísle, SIM karte alebo čísle zariadenia, na ktorý sa má limit telefonických hovorov vzťahovať, a preto nie je možné určiť prekročenie tohto limitu. Zároveň považoval súd za neurčité aj stanovenie samotného limitu fakturácie vo výške 20 eur, keďže v dohode nie je uvedené, na aké obdobie sa má tento limit vzťahovať (napr. či na mesiac, rok, a pod.). Žalovaný z dôkazov, ktoré v konaní predložil nepreukázal, že žalobca od neho prevzal konkrétny telefónny prístroj za účelom realizácie telefónnych hovorov (na preberacích protokoloch je uvedený iba "Mobilný telefón FR"). Z prehľadu telefonických hovorov nie je rovnako preukázané, že tieto realizoval žalobca ani či ich realizoval na pracovné alebo súkromné účely, alebo či ich vôbec realizoval, keďže v prehľade opätovne chýba údaj, ktorý by identifikoval konkrétne telefónne číslo alebo mobilné telefónne zariadenie. Nakoniec žalobca nepredložil v konaní ani faktúry spoločnosti Slovak Telekom, a.s. a spoločnosti Bouygues Telecom, na ktoré bola Dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013 viazaná, a ktoré by preukazovali výšku fakturácie, a teda aj skutočnosť, či k fakturácii došlo nad limit 20 eur.

1.3 Súd prvej inštancie tiež uviedol, že v tejto časti procesnej obrany žalovaného súd vyhodnotil, že krátenie cestovných náhrad by nebolo oprávnené ani v takom prípade, ak by Dohoda o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013 bola platná, a to z dôvodu, že predmetom dohody boli iba zrážky zo mzdy, teda nie z cestovných náhrad, ktoré sa v zmysle § 118 ods. 2 Zákonníka práce nepovažujú za mzdu. Žalovaný by tak nebol oprávnený krátiť cestovné náhrady, ale iba mzdu, pričom skutočnosť, že zo strany žalovaného išlo o krátenie cestovných náhrad nebola medzi stranami sporná.

1.4 Poukázal na podanie žalovaného doručené súdu 25.01.2018, ktorým zmenil dôvody procesnej obrany, pričom už netvrdil, že ku kráteniu cestovných náhrad došlo z dôvodu prekročenia limitu telefónnych hovorov, ale z dôvodu krátenia stravného ako súčasť cestovných náhrad s poukazom na ust. § 5 ods. 5 ZoCN a Čl. V. ods. 27 Pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2013, podľa ktorého "Nakoľko zamestnancovi častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodli na poskytovaní nižšieho stravného ako je ustanovené v odseku 4 § 13 zákona o cestovných náhradách, najviac však o 25%. Zamestnávateľ určuje čas na vyúčtovanie pracovnej cesty do 30 kalendárnych dní odo dňa predloženia písomných dokladov potrebných na vyúčtovanie pracovnej cesty zamestnancom.". V podaní ďalej uviedol prehľad stravného, v ktorom suma znížená o krátenie cestovných náhrad mala korešpondovať so sumou stravného, ktoré vypočítal žalobca a vyjadril percentuálnou hodnotou; táto hodnota ani v jednom prípade (v konkrétnom mesiaci) nedosiahla krátenie presahujúce 25% (za máj 2013 vo výške 95%, za jún 2013 vo výške 97%, za august 2013 vo výške 86%, za september 2013 vo výške 95%, za október 2013 vo výške 97%, za november 2013 vo výške 95%, za december 2013 vo výške 96%, za január 2014 vo výške 84%, za február 2014 vo výške 85% a za apríl 2014 vo výške 89%), a preto bol názoru, že takéto krátenie stravného bolo v súlade s dohodou podľa Čl. V ods. 27 Pracovnej zmluvy a § 5 ods. 5 ZoCN.

1.5 Súd prvej inštancie považoval zmenu procesnej obrany žalovaného za účelovú, keďže krátenie cestovných náhrad žalovaný vyčíslil ako krátenie stravného (hoci v priebehu celého konania tvrdil, že ide o krátenie z iného dôvodu) v takom rozsahu, aby zodpovedalo prehľadu cestovných náhrad a zároveň, aby neprekročilo maximálnu výšku 25% stanovenú v § 5 ods. 5 ZoCN. Účelovosť videl súd aj v tom, že krátenie stravného nebolo žalobcovi zo strany žalovaného nikdy komunikované ako dôvod krátenia cestovných náhrad, a to až do podania doručenému súdu dňa 25.01.2018, a teda nemal možnosť ako zamestnanec tento dôvod so zamestnávateľom (žalovaným) prerokovať. Napriek tejto skutočnosti súd nevyhodnotil zmenu procesnej obrany žalovaného ako neoprávnenú z procesného hľadiska a zaoberal sa oprávnenosťou krátenia cestovných náhrad aj z tohto titulu (krátenia stravného). Súd dospel k záveru, že ani dohodu žalobcu a žalovaného v Čl. V ods. 27 Pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2013 nemožno považovať za platnú, a to z dôvodu neurčitosti tohto ustanovenia. V konkrétnom ustanovení sa mal zamestnávateľ a zamestnanec dohodnúť na poskytovaní nižšieho stravného ako podľa § 13 ods. 4 ZoCN, najviac však o 25%. Uviedol, že z takto formulovaného ustanovenia nie je možné určiť, v akom rozsahu bolo krátenie medzi žalobcom a žalovaným dohodnuté (napr. 10, 20% či 25%). Formuláciu "najviac však o 25%", ktorá je prevzatá z ust. § 13 ods. 4 ZoCN, nie je možné považovať za určitú, a teda z hľadiska náležitosti právneho úkonu za platnú. Súd je toho názoru, že zamestnanec musí mať

vopred vedomosť nielen o výške mzdy a spôsobe jej výpočtu, ale aj o výške a spôsobe výpočtu ostatných plnení vyplývajúcich z pracovného pomeru, resp. súvisiacich s pracovným pomerom (teda aj cestovných náhrad) tak, aby boli predvídateľné. V nadväznosti na tieto skutočnosti vyhodnotil navyše súd tento spôsob procesnej obrany žalovaného ako výkon práv vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorým žalovaný zneužíva právo na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu (žalobcu), pričom zákon takéto zneužitie práva zakazuje. Z uvedených dôvodov súd žalobe v celom rozsahu vyhovel. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd v súlade s § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Keďže žalobca bol vo veci v celom rozsahu úspešný, súd mu priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu. O ich výške rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti rozsudku s poukazom na § 262 ods. 2 CSP.

2. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalovaný, ktorý žiadal zmeniť napadnutý rozsudok a žalobu zamietnuť v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú. Nesúhlasil s námietkou neplatnosti ustanovenia čl. V. ods. 27 pracovnej zmluvy z dôvodu, že takto dojednané ustanovenie nie je dostatočne určité. Uviedol, že v citovanom ustanovení pracovnej zmluvy je premietnuté ustanovenie § 5 ods. 5, resp. § 13 ods.6 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách v znení účinnom od 1.7.2012 do 28.2.2015. V zmysle týchto ustanovení bol teda žalovaný oprávnený (povinný) poskytovať žalobcovi stravné (najmenej) vo výške 75 % stravného, na ktoré by inak vznikol žalobcovi ako zamestnancovi nárok podľa ustanovenia § 13 ods. 4 zákona č. 283/2002 Z.z. Vzhľadom ku skutočnosti, že predmetné ustanovenie pracovnej zmluvy je praktický prevzaté doslovné znenie ZoCN, bol žalovaný toho názoru, že toto ustanovenie zmluvy je potrebné vyhodnotiť ako platné práve z dôvodu prakticky totožného znenia s predmetným zákonným ustanovením. Namietal tvrdenie súdu prvej inštancie, že žalovaný mohol ako zamestnávateľ svojvoľne krátiť stravné, a to z dôvodu, že sa nejednalo o svojvoľný postup žalovaného, ale iba o taký postup ktorý v danom čase umožňoval ZoCN. Podľa žalovaného možno bez akýchkoľvek pochybností prijať záver, že žalovaný postupoval v zmysle ustanovení čl. V. ods. 27 Pracovnej zmluvy, keď žalobcovi ako svojmu zamestnávateľovi poskytoval stravné nad dohodnuté (zákonom stanovenú) spodnú hranicu.

3. Žalobca k odvolaniu žalovaného vo svojom vyjadrení poukázal na to, že konaním žalovaného sa výlučne potvrdilo, že žalovaný nie je schopný preukázať ním tvrdené skutočnosti o údajnom prekročení limitu telefónnych hovorov na služobné účely. Žalovaný v konaní trpel dôkaznou núdzou a z uvedeného dôvodu pristúpil účelovo a nedovolené k zmene svojej pôvodnej argumentácie a začal tvrdiť, že vykonané zrážky sú zrážkami v zmysle ustanovení pracovnej zmluvy a zákona a o cestovných náhradách. Bol toho názoru, že takáto nielen procesnoprávna, ale aj hmotnoprávna zmena právneho titulu je Zákonníkom práce nedovolená a nemožno zastierať pôvodný právny titul, ktorý uplatnil žalovaný, iným právnym inštitútom, ktorý je pre žalovaného priaznivejší. Poukázal na § 15 ZP, pričom náležitosťou právneho úkonu je okrem iného aj náležitosť prejavu vôle a jeho vážnosti. 3. V plnej miere sa stotožnil s odôvodnením súdu, v zmysle ktorého považoval ustanovenie čl. V ods. 27 uzatvorenej pracovnej zmluvy za neplatné. Poukazujúc na § 17 ods. 1 ZP dôvodil, že podpísaním citovaného ustanovenia pracovnej zmluvy, v ktorej nie je jednoznačne a určito definovaná hodnota zničenia cestovných náhrad, je právnym úkonom, ktorým sa zamestnanec vopred vzdal svojho práva na cestovné náhrady, nakoľko v čase uzatvorenia citovaného ustanovenia pracovnej zmluvy nevedel v akom rozsahu zamestnávateľ sa rozhodne uplatniť krátenie cestovných náhrad. Takýto právny úkon je absolútne neplatným v zmysle citovaného ustanovenia, nakoľko zamestnanec sa nemôže vopred vzdať svojho práva a zároveň je absolútne neplatné aj pre neurčitosť a nezrozumiteľnosť právneho úkonu v zmysle ustanovenia 37 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Bol toho názoru, že pre platné uzatvorenie citovaného ustanovenia zmluvy je nevyhnutné, aby bolo medzi zmluvnými stranami jasne a určito zadefinované percentuálne krátenie, ktoré je možné uplatniť vo vzťahu k žalobcovi. Aj samotné paragrafové znenie citovaného § 13 ods. 6 predpokladá dohodu medzi zmluvnými stranami o krátení cestovných náhrad za splnenia zákonných podmienok. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdil a priznal mu náhradu trov konania.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“) viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379 CSP a § 380 ods. 1 CSP) a viazaný skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie (§ 383 CSP) prejednal vec bez nariadenia pojednávania s verejným vyhlásením rozsudku pri splnení si povinnosti upravenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a po prejednaní veci dospel k záveru, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je vecne správne a odvolanie

žalovaného nie je dôvodné. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1a 2 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 odsek 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 odsek 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, príp. doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7.1 Predmetom konania v zmysle žaloby doručenej súdu 29.01.2015 bol nárok žalobcu voči žalovanému na zaplatenie sumy 477,15 eura s príslušenstvom titulom neoprávneného krátenia cestovných náhrad za obdobie od mája 2013 do apríla 2014, na ktoré mu vznikol nárok podľa Pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2013 a zákona č. 283/2002 z. z. o cestovných náhradách. Žalobu odôvodnil tým, že ku kráteniu cestovných náhrad došlo neoprávnene, keďže toto krátenie si žalovaný (zamestnávateľ) uplatnil ako škodu, ktorú nepreukázal a neprerokoval ju ani so zástupcami zamestnancov. Podľa žalobcu mu žalovaný nepredložil o krátení žiadne dôkazy (faktúry od telekomunikačných spoločností) ani nepreukázal, že by žalobca realizoval súkromné telefonické hovory.

7.2 Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaný sa najprv v konaní bránil tým, že ku kráteniu cestovných náhrad vo výške 477,15 eura ako zamestnávateľ pristúpil na základe Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013 a na základe skutočnosti, že žalobca prekročil limit telefonických hovorov nad sumu 20 eur pri používaní mobilného telefónu, ktorý mu bol poskytnutý ako vodičovi motorového vozidla na pracovné účely. Následne žalovaný procesnú obranu zmenil a tvrdil, že ku kráteniu cestovných náhrad došlo z jeho strany z titulu krátenia stravného s poukazom na zákon č. 283/2002 Z. z. a v zmysle zmluvného ustanovenia čl. 5V ods. 27 uvedeného v Pracovnej zmluve zo dňa 01.03.2013.

8. Odvolací súd po prejednaní veci dospel k jednoznačnému záveru, že súd prvej inštancie vec po právnej stránke správne posúdil a svoje rozhodnutie aj správne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, jeho argumentácia je vecne správna, objektívna a presvedčivá. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, a preto s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP sa v odôvodnení tohto rozhodnutia obmedzil iba na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, bez toho, aby odvolací súd tieto dôvody opakoval. Vzhľadom na to, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

9. Súd prvej inštancie žalobu posudzoval ako nárok žalobcu na zaplatenie sumy za neoprávnené krátenie cestovných náhrad podľa Dohody o zrážkach zo mzdy zo dňa 01.03.2013 a z dôvodu, že žalobca mal prekročiť limit telefonických hovorov nad sumu 20 eur pri používaní pracovného mobilného telefónu. Obrana žalovaného od mimosúdneho jednania, ako aj počas takmer celého konania spočívala v tom, že krátenie cestovných náhrad v dôsledku prekročenia telefonických limitov bolo dôvodné, pretože žalobca uskutočňoval aj súkromné hovory. Až dňa 28.1.2018 úplne zmenil procesnú obranu tvrdiac, že ku kráteniu cestovných náhrad došlo z dôvodu krátenia stravného v zmysle ustanovenia čl. V ods. 27 Pracovnej zmluvy, do ktorého sa premietlo ust. § 5 ods. 5, resp. § 13 ods.6 zákona č. 283/2002 Z. z. o cestovných náhradách.

10. Žalovaný v odvolaní nenamietal posúdenie súdu prvej inštancie o neunesení dôkazného bremena ohľadne oprávnenosti krátenia cestovných náhrad z titulu prekročenia limitu telefonických hovorov. Preto sa ani odvolací súd týmto posúdením nezaoberal. Keďže žalovaný v závere prvoinštančného konania svoju procesnú obranu zmenil, jeho odvolacia námietka smerovala do posúdenia súdom prvej inštancie ohľadom nedôvodnosti krátenia stravného, pretože ustanovenie čl. V ods. 27 pracovnej zmluvy považoval súd za neplatné. K uvedenému odvolací súd uvádza, že takáto zásadná zmena procesnej obrany zo strany zamestnávateľa je v pracovnoprávných vzťahoch neprípustná a súd prvej inštancie ju správne vyhodnotil ako účelovú, keďže žalovaný nevedel preukázať svoje pôvodné tvrdenia o dôvodnosti krátenia cestovných náhrad podľa Dohody o zrážkach zo mzdy. Odvolací súd sa tiež stotožnil s tým, že takéto konanie žalovaného ako zamestnávateľa treba považovať za konanie v rozpore s čl. 2 tretia veta Zákonníka práce, podľa ktorého výkon práv a povinností vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi; nikto nesmie tieto práva a povinnosti

zneužívať na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu alebo spoluzamestnancov. V danej veci bol medzi stranami od počiatku nesporný dôvod krátenia cestovných náhrad zo strany žalovaného a tento dôvod nemôže žalovaný ako zamestnávateľ meniť len v závislosti od toho, že je v dôkaznej núdzi. Je potrebné zdôrazniť, že sám žalobca podával žalobu na základe konkrétneho právneho dôvodu, a to že zo strany žalovaného mu bolo krátenie cestovných náhrad vysvetlené ako krátenie z dôvodu prekročenia limitu telefónnych hovorov a z dôvodu škody spôsobenej zmenou trasy. O uvedenom nepochybne svedčia predložené listinné dôkazy, ako napríklad predžalobná komunikácia medzi stranami sporu, v ktorej žalovaný odôvodňoval oprávnenosť zrážok zo mzdy práve z dôvodu zmenenej trasy prepravy a telefonických hovorov. Žalovaný teda ako zamestnávateľ ešte pred začatím sporu (skôr ako začalo súdne konanie) oznámil svojmu zamestnancovi konkrétny dôvod krátenia cestovných náhrad a práve na základe tohto dôvodu podal žalobca svoju žalobu. Aj samotný právny zástupca žalovaného na pojednávaní dňa 02.07.2018 nevedel vysvetliť dôvod zmeny procesnej obrany, uviedol iba, že k dôvodu sa nevie vyjadriť a z pokynov žalovaného mu bolo objasnené, že išlo o krátenie stravného. V pracovnoprávných vzťahoch je neprípustné s odstupom troch rokov zmeniť s ohľadom na dôkaznú situáciu nový dôvod krátenia mzdy či cestovných náhrad, pretože takýto dôvod musí byť jasne daný od začiatku, teda času kedy ku kráteniu mzdy či cestovných náhrad došlo. Nesporne teda ide o výkon práv vyplývajúcich z pracovnoprávných vzťahov, ktorým žalovaný zneužíva právo na škodu druhého účastníka pracovnoprávneho vzťahu (žalobcu), pričom zákon takéto zneužitie práva zakazuje.

12. Súd prvej inštancie sa v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj týmto novým dôvodom krátenia cestovných náhrad z titulu stravného, pričom dospel k záveru o neplatnosti ustanovenia v čl. V ods. 27 Pracovnej zmluvy zo dňa 01.03.2013, a to z dôvodu neurčitosti tohto ustanovenia. Odvolaciu námietku žalovaného, ktorá smerovala práve voči tomuto právnomu posúdeniu súdu prvej inštancie však nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. V čl. V ods. 27 Pracovnej zmluvy sa uvádza "Nakoľko zamestnancovi častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, sa zamestnávateľ a zamestnanec dohodli na poskytovaní nižšieho stravného ako je ustanovené v odseku 4 § 13 zákona o cestovných náhradách, najviac však o 25%.". Ustanovenie § 13 ods. 6 zákona č. 283/2002 Z.z. uvádza, že „so zamestnancom, ktorému častá zmena pracoviska vyplýva z osobitnej povahy povolania, možno dohodnúť v pracovnej zmluve alebo v dohode o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru odchyľne od tohto zákona podmienky na poskytovanie stravného v eurách alebo v cudzej mene, ako aj nižšie stravné, ako je ustanovené v odseku 4, najviac však o 25%.“ Nie je sporné, že znenie čl. V ods. 27 pracovnej zmluvy je takmer rovnaké ako citované zákonné ustanovenie. Podstata citovaného ustanovenia § 13 ods. 6 je však v tom, že zamestnávateľ môže s takýmto zamestnancom v pracovnej zmluve dohodnúť podmienky na poskytovanie nižšieho stravného ako je uvedené v ods. 4. Žalovaný ako zamestnávateľ síce prevzal do pracovnej zmluvy zákonné ustanovenie (§ 13 ods. 6), avšak opomenul dohodnúť so zamestnancom podmienky, za ktorých môže pristúpiť ku kráteniu stravného, resp. v akej výške. Súd prvej inštancie dospel k správnomu záveru o tom, že takéto ustanovenie je neurčité a teda aj neplatné, pretože zamestnanec nemá vedomosť za akých podmienok a v akej výške pristúpi zamestnávateľ ku kráteniu jeho stravného.

13. Vychádzajúc z uvedených dôvodov odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny a to s poukazom na ust. § 387 ods. 1 CSP. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol v zmysle ustanovenia § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý bol v odvolacom konaní úspešný priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

14. Toto rozhodnutie prijal odvolací senát Krajského súdu v Nitre pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).